Над морем із сірого крепу,
В шовковій постелі багряній
Покоїться сонце... Край склепу
Вітрила стоять, як прочани.
Владика намету денного
Тьмяніє у смертному сні,
Востаннє на воду од нього
Зміясті лягають огні,

А онде маяк циклопічний
Півтонно поглянув довкола.
Он диск пурпуровий владичний
Приліг на саме виноколо,
Суворо запінені хвилі
Понуро і глухо звучать...
Уже на закритій могилі
Вітрила примерклі стоять.